

ADA

LYNNE MATSON

ADA

Çeviren
Bige Turan Zourbakis

STEPHEN İÇİN, DAİMA

ZAMAN, İÇİNDE
YANDIĞIMIZ ATEŞTİR.

-DELMORE SCHWARTZ

BÖLÜM

1

CHARLEY

10 AĞUSTOS, ÖĞLEN SAATLERİ

Sıcak.

Açıklanamaz, tüketen bir sıcak; duman gibi boğuyor, ateş gibi yakıyordu.

Görünmez alevler buzlu bir hiçliğe doğru sivrilmeden önce hatırladığım son şey buydu, bir de bu hayret verici kamp ateşinden sağ çıkarsam, yeni arabasını eve geç getirdiğim için babamın kafayı yiyeceğini düşünmüştüm.

CHARLEY

10 AĞUSTOS, 11:56

Amma sıcak be!

Arabanın dışında topu topu bir dakika geçirmiştim ve şimdiden cılız bir tavuk gibi kavruluyordum. Asfalttan sıcaklık yükseliyordu. Ayak değiştirip babamın anahtarlarıyla oynadım, kutupları andıran kliması ve yeni araba kokusuyla Volvo'suna tekrar binmek için geberiyordum.

Onun yerine, arka koltuktaki poşeti aldım ve kapıyı çat diye kapattım. İade edilecek elli dolarlık giysim vardı. Yaz boyunca bebek bakıcılığından bir tarafımdan terler akarak kazandığım elli dolarım, hiç almamam gereken saçma sapan iki eteğe heba olmuştu. Minileri acayip uçtu ve benim üstümde tam kaltak

eteği gibi duruyorlardı. Asla giyip sokağa çıkmazdım, zaten Em ya da Jen yanımda olsa, sepete atmama bile izin vermezlerdi.

Ama bugün de, tıpkı dün olduğum gibi, yine tek başımaydım.

Ne gıcık ya, diye düşündüm dudağımı ısırarak boş arabanın içine bakarken. Tek başıma olmaktan nefret ediyordum. Hep nefret etmişimdir ve nefret etmemden de nefret ediyordum. Yani hayatımda tek başıma sinemeye bile gitmedim ve bunu yapan insanlara gizliden gizliye imreniyorum. Doğrusu şu ki, hiçbir zaman yalnız kalmama gerek olmadı. Kızkardeşim Em veya ikinci sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Jen muhakkak yanımda olurdu. Ya da ikisi birden.

Şimdiye kadar.

Yeni bir yalnızlık dalgası, şu sıcakla beraber beni sardı; geçen hafta Em'i üniversitesine bıraktığımız zaman üstüme çöken ve yine dün Jen'in uçağa binip Milan yolunu tuttuğu zamanki hisle aynıydı. En sevdiğim iki insan artık yanımda yoktu.

Sonsuza kadar değil ki, diye hatırlatmak istedim kendime. Target'ın otoparkında ne kadar zavallıyım partisi vermeye niyetim yoktu. *Topu topu birkaç aylığına, taş çatlasın dört*. Jen'in yurtdışı eğitim programı aralık ayında bitecekti. Noel gelene kadar hayat eski güzel düzenine dönecekti ve son sınıfın bahar dönemi şahane geçecekti. O zamana kadar voleybola gidecektim. Antrenmanlar beni oyalardı, kafamı maçlara verirdim. Ayrıca her fırsatta Em'i Atina'da ziyarete gidecektim.

Biraz daha iyi hissederek babamın arabasını kilitledim ve açık alana doğru dönüp, durdum. Önümde kömür karası asfalt uzanıyordu, sadece aralardaki beyaz çizgilerle bölünmüştü. *Uzak köşeye park et*, demişti babam, göz kırparak anahtarlarını atarken. Anahtarı yakalayıp gülümsemiştim. *Ben de seni seviyorum, baba*.

Tabii ki en uzak uca park ettim. Yakında başka tek araba bile yoktu.

Yürümeye başlayınca *uzak* kelimesi hafif kaldı. Sanki kahrolası Mısır'a park etmiştim ve yemin ederim, hava o kadar sıcaktı.

Hoş, Mısır'a hiç gitmedim ama Georgia'da ağustos ayında daha sıcak bir hava hatırlamıyordum. Target mağazasının kırmızı yuvarlak amblemi uzakta alev gibi parladı. Sıcak yüzünden dalgalar hâlinde buhar çıkıyor gibi görünüyordu. Yerin bulanıklaşmasını izledim, bir çöldeki vaha aklıma geldi öylesine. İnsanla birlikte hareket eden cinsten bir şey... hep uzaklaşan, hiç ulaşamadığınız bir dalgalanmaydı.

Bu öyle değil ama. Bu titreşim havaya doğru uzadı, dalgalı bir camdan duvar gibi halka halka yayıldı. Sonra takla attı.

Son sürat.

Tuhaf bir şekilde.

Bana doğru.

Göz açıp kapamama kalmadan tam önümdeki hava eridi. Erimiş kristal misali dalga dalga inip çıktı ve daha nefes almama bile kalmadan o dalga beni sessiz bir aceleyle sarıp dibe çekti.

Sıcak hava bir sarmaşık gibi her yanıma yapıştı, ardından alevler içinde infilak etti. Cildimin her bir noktacığı çığlık attı; her bir sinir ucum patladı.

Target'ın otoparkında kavruluyordum! Görünmez alevler iyice derine dalarken bu düşünce beynimi delip geçti. Çığlık atmaya çalıştım ama sıcak boğazıma dolup nefesimi kesti; ağzımın içindeydi, ciğerlerimdeydi, benim içimdeydi, tıpkı sarsıp atamadığım yaşayan bir karanlıktı. Yakıcı zift damarlarımda gezindi, derken göğsümü doldurdu, soluğumu çalıp gözlerimin arkasına yapıştı.

Asfalttan da koyu bir karanlık bana doğru koştu; yere düşüp teslim oldum. En son duyduğum his buz gibi soğuktu. Saniyeler önceki sıcak nasılsa, o kadar çiğ, o kadar acı dolu, ısırın bir soğuk ve sonra... hiç.

Işık yoktu. Ses yoktu.

Hava yoktu.

BÖLÜM

2

THAD

267. GÜN, ŞAFAK VAKTI

İki gün önce Kevin firar etti, tek başına Arama'ya çıktı.

Dün, saatinde zaman kalmadı.

Ve bugün; eh, bugün resmen iğrenç bir gün. Belki onun için de öyle, çünkü bir gün geçmesine rağmen, hâlâ Kevin'ın başarıp başarmadığından haberimiz yoktu. Tek bildiğimiz, bugün onun 366. Günü'ydü ve Nil Adası'nda hiç kimsenin 366. Günü olamazdı.

Midemden yükselen safrayı geri yutarak fark ettim ki sahilde bir hışımla koşuya çıkmak kafamı boşaltmama yetmemişti. Tam aksine, daha bile kötüydüm. Şimdi hem yorgundum hem de sinirim bozuktu. Ada'da bu, bir güne başlamak için hiç de iyi değildi.

Ağaçların bitiminden bir metre ileride durup kendimi nefes almaya zorladım. Bizim oradaki koç görse hayrete düşerdi. *Nefese odaklan, zihni odakla*; dağa çıkmadan önce koçumuzun klasik lafıydı bu, hoş bir kulağımdan girip diğerinden çıkardı ya neyse. Burnumdan havayı çektim, diyaframdan nefes aldım. *Nefes al... tut... nefes ver*. Koç her zaman doğru şekilde yaptığımız takdirde, nefesimizin köpüren bir okyanus gibi çıkacağını söylerdi. Ne ironiktir ki, şu anda tek duyabildiğim köpüren bir *okyanus* sesiydi. Tam arkamda güçlü sular sıvı bir çığ gibi kayalara yıkılıyor, bir-biri ardına devriliyordu.

Nefes al.

Sağ tarafımda siyah bir çizgi yanıp söndü. Anında dikkat ke-

silip bıçağımı çektim ve döndüm, çoktan kızarmış tosta dönüşebileceğimin bilincindeydim. Karartı ayaklarımın ucuna bir şey attı ve heyecanım oracıkta sönüverdi.

“Çok hoş.” Ayağımın dibindeki kuşa şöyle bir baktım. “Burton, ne gerek vardı.” Nil’deki bütün kediler arasında en dikkat çeken Burton’dı. Abanoz gibi siyah bir kedydi, patileriye bembeyaz. Sanki kara batırılmışlardı.

Bıçağımı kılıfına sokarak Burton’a kafa salladım. “Gerçekten, sende kalsın.”

Kedi artık sinir olmuş gibi bakıyordu, sanki daha fazlasını beklemişti. Burton ve ben aylar önce ateşkes ilan etmiştik. Ben ona balık kalıntıları atıyordum, o da karşılığında dişlerini gösterip hırlıyordu, arada bir de ilgisini belli etmek istercesine bana ölü bir şeyler getiriyordu.

Güne ölü bir kuşla başlamak gibisi yoktur.

O an kendimi o kuş gibi hissettim. Ayaklarıma kara sular imişti, sanki sabahtan beri karları etrafa fıskırtarak kayak yapıyordum, oysaki burada gün daha yeni başlamıştı. Ve Nil Adası yüzünden, tam 266 gündür bir snowboard’a dokunmamıştım.

Kar, ölü kuşlar ve nefes alma egzersizlerine takılıp kalmak bir halta yaramadığından Duvar’a inen patikayı arşınlamaya koyuldum.

Braille alfabesiyle okuyan bir kör gibi harflere dokunarak adımı buldum. Her sabah yapıyordum bunu. Bir yanım obsesifliğin sınırında olduğumun bilincindeydi; diğer yanımınsa aldırılmıyordu. Adada geçirdiğim dokuz aydan sonra birkaç çatlak ritüelimimin olması hakkımdı. Duvar *bizim* adımıza yapılmış bir anıttı, hâlâ burada olanlarımız için bile bir anıttı.

Harfleri okşamayı uzattıkça sakinleştim, isminin üstünden üçüncü kez geçtikten sonra neredeyse Zen noktasına ermiştim. Derken Kevin’in adına göz attım ve sakinleşen ruh halim paramparça oldu: Beş harf ve sonra bir boşluk. Sanki boşluğu suratıma çığlık atıyor, doldurulmak için yalvarıyordu. Ancak orayı doldurmak için ne kazımam gerektiğini bilmek zorundaydım;

o çirkin boşluk *bilmediğimin* gaddar hatırlatıcısıydı. Gözlerimi kapadım. Başım patlayacak gibiydi. Eğer ben bu kadar korkunç hissediyorsam, Natalie'nin neler çektiğini hayal edemiyordum.

Hiç iyi değildir, diye düşündüm, dün gece Köy'e daldığında yüz ifadesi gözümde canlanarak. Hem umutlu hem umutsuz, adeta kaybolmuş vaziyetteydi. Üstelik en kötüsü de; kafamı Duvar'a vurmam istememe yol açan tarafı da beklemekten başka yapacak bir şeyin olmamasıydı. Bekle ve yas tut, bekle ve kutla, Kevin'ın akıbeti acaba bizi bekleyen sonun bir resmi miydi diye merak et. Nil'in en sevdiği oyun buydu, aklımızla oynadığı oyun.

Kevin kazanmıştır umarım diye dua ettim. Ama her iki şekilde de gitmişti işte ve geri dönmeyecekti. Nil'de uzatmalar diye bir zaman yoktu.

"Thad!"

Adımı duyunca döndüm. Rives bana doğru yürüyordu, rastalarını arkada toplamıştı, suratı son derece ciddiye. Bir kalçasına pürüzsüz ahşap bir tahta dayamıştı.

"Kevin'dan bir haber var mı?" Gözleri omzumun üstünden etrafı fıldır fıldır taradı.

"Henüz yok."

"Belki bugün." Rives en az benim kadar hüsrana içinde görünüyordu.

"Belki." Sanki hava nasıl diye konuşuyorduk. *Sence bugün yağmur yağar mı? Belki.* Üstünde hiçbir denetimimizin olmadığı bir konuda havadan sudan laflıyorduk işte.

Tahtasına baktım. Bu sabahki canavar dalgaları hatırlayıp kaşlarımı çattım. "Tek başına mı çıkacaksın?"

"Biliyorsun," dedi Rives, sırtarak. "Tabii ben de varım demezsen."

Yarım saniyeliğine, ciddi ciddi düşündüm. Sonra iç geçirdim. "Yapamam."

Rives bana uzun uzun baktı. "Emin misin, dostum? Beklerim."

“Teşekkürler ama yokum. Natalie’ye etrafı temizleyeceğime söz verdim.”

Rives hayatta buna karşı çıkmazdı. Yürüyüp giderken seslendim, “Rives!”

Arkasını döndü. “Evet?”

“Dikkatli ol. Arkanı kolla, tamam mı?”

“Her zaman.” Tekrar sırtarak bana hızlı bir asker selamı çaktı.

Rives ağaçların arasında gözden kayboldu. Gökyüzü masma-viydi ve temiz hava tuz kokuyordu. Son 266 gündür olduğu gibi yine aynı sabahtı; ama değildi işte. Havada ketum bir elektrik vardı. Kevin hakkında verilen hükmü beklemekten öte, başka bir şeydi. Yeni bir şeydi, tam adlandıramadığım bir şey. Ama vardı işte; hissediyordum. Ayrıca da benimle ilgiliydi.

Yine ne çoraplar örüyorsun, Nil? Hafiften dehşete kapılarak merak ettim içimden. Etrafıma bakınınca rüzgârda kıpırdanan yapraklardan başka bir şey görmedim.

Nil bekle diyor, diye kıkırdadı esintiyle beraber.

Sanki başka seçeneğim vardı da.

BÖLÜM

3

CHARLEY

1. GÜN, ZAMAN BELİRSİZ

Kalçamda keskin bir acıyla uyandım. Gözlerimi açınca kırmızı gördüm.

Gerçek anlamda.

Pas rengi, sivri uçlu kayalar alabildiğine göz dolduruyordu. Otobüs kadar büyük kaya parçaları, araba boyutunda taşlar ve top ebatında, golf topu, beysbol topu, voleybol topu, aklınıza ne gelirse milyonlarca daha küçük taş parçası. Hepsi farklı biçimdeydi, kenarları tuhaf tırtıklıydı ve hepsi de aynı yanık kızıl tonundaydı. Yüksek bir düzlükte yan yatıyordum.

Ve *çıplaktım*.

Dışarıdaydım, hayatımda hiç görmediğim, ürpertici bir kayalık alandaydım.

Zar zor ayağa kalkıp tozu kiri silkeleyerek kenara doğru yalpaladım. Sivri çakıl taşları, bir kekin üstüne dökülen süs şekerlemeleri gibi kaplıyordu kayanın üstünü. *Kalçamın neden acıdığı belli oldu*, diye düşündüm. İki kere ayağım kaydı ama düşmedim.

Şişko gövdeli bir mantar biçimindeki kaya daha küçük taş parçalarına yaslanmıştı. Daha küçük taşları basamak gibi kullanarak aşağı indim, ayağıma batan kayanın el verdiği ölçüde hızlı hareket ettim. En alt katta, gölgenin içine büzüştüm.

Kayaya yaslanıp donakaldım ve dinledim.

Tek ses, benden çıkıyordu. Ciğerlerime girip çıkan ısığımı hava, kalp odacıklarına vuran kan. Çevremi saran sessizlik öy-

lesine muazzam, öylesine bütündü ki, kendi başına bir varlığa sahipti: Tüyleler ürpertici, neredeyse öte-diyarlara aitti. Bir de kilometrelerce uzayan ıssız kırmızı manzarayı göz önüne alınca, kendimi yabancı bir gezegende uyanmış gibi hissettim.

Yabancı. Bir. Gezegen.

Zangır zangır titremeye başladım, hayatımda yalnızca bir kere duymuştum böyle dondurucu bir korkuyu, o da sarhoş bir sürücü arabamıza yandan çarptığında ve Em'i direksiyonun arkasına sıkışmış, alnından kapalı gözlerine parlak kırmızı kanlar akarken gördüğüm zamandı. Sonunda iyileşmişti ablam. Şu anda kendim için aynı şeyi söyleyemeyecektim ama. Anadan doğma, kim bilir neredeydim, *burası* her neresiydi. En son hatırladığım kavurucu sıcak, yakıcı soğuk ve acıydı.

Başımı aşağı eğince derimin kızardığını görmeyi bekledim ama sapaşağlamdı. Her yeri, zaten görüyordum çünkü *çıplaktım*.

Yavaşça başımı kayaya yasladım. Kırmızı kayalık manzara sessiz ve durgun bekledi. En azından gökyüzü maviydi. Pasparlak, açık bir maviydi.

Belki de öldüm.

Bayıldım sanmıştım ama belki de ciddi ciddi *nalları dikmişim*. Acaba o pis sıcak, ölüme girişin işareti miydi? Tanrı'nın unuttuğu çevremi güzelce bir inceledim, hemen aklıma *Cehennem* geldi. Cehennem kızıl kayalardan bir çöldü, cıvılcıplak ve yapayalnız orada uyanıyordunuz. Her zaman cehennemini, inim inim inleyen ölümlerle dolu bir yeraltı mağarası zannederdim ama belki de herkese özel bir cehennem yapıyordu, çünkü benimki aynen şöyledi: giysisiz, insansız ve kesinlikle belirsiz.

Yine de cehennem gibi değildi sanki. Ayrıca her ne kadar son günlerde kiliseye gitmeyi atlasam da, gayet iyi bir çocuktum. Bizim oradaki golf pistinde Em'le bira içmek için gece gizlice evden kaçmak hayatımda yaptığım en yaramaz şeydi, o bile o kadar kötü bir hareket değildi. En azından cehennemde son bulmaya sebep olacak kadar değildi. İçimden bir ses bana hâlâ yaşadığımı

söylüyordu, sonra da içimden bir ses korkmam gerektiğini söyledi. Çok korkmam.

Em direksiyon başında sıkışmış kafasından kanlar akarkenki korkum geri geldi. Hava burada daha mı inceydi? Sanki yeterince soluk alamıyordum.

Etrafımda hiçbir hareket yoktu.

Alanı taradım, bana nerede olduğumu ya da olmadığımı söyleyecek bir şey aradım ama tek gördüğüm kayaydı. Her yeri kaplıyordu, öbek öbek yığılmıştı ve koca koca tümsekler görüş açımı kapatıyordu. Bir şeyler görmek istiyorsam, yukarı tırmanmam lazımdı. Fakat eğer kaya tepeliklerinin ilerisini görebilirim, o zaman orada sinsice saklanan her ne varsa, onlar da beni görebilirdi.

Kapana kısıldım, diye düşündüm ama hiç şakam yoktu, *başımı taştan taşa vurabilirdim*. Kendimi açığa çıkarmak cidden kötü bir fikirdi. Öte yandan, sonsuza dek bu kayaya yapışık kalamazdım.

Öne doğru kamburumu çıkarıp en büyük yığına doğru emekledim ve yukarı çıkmaya başladım. Kayalara sürtünmek, sivri topların üstünde yalınayak yürümek gibiydi; rahatsız ama idare edilirdi, attığım adımlara dikkat ettiğim sürece. Tepeye yaklaşırken çaktırmadan kenardan baktım. Tek görebildiğim biraz daha kayaydı. Duraksadım, voleybol koçumuzun sesi kulduğumda çınladı. *Boyunu kullan, Charley. İşine yarar*. Tamam, peki, sahada, formayla yapmak bir şeydi de, açık alanda çırılçıplakken yapmak bambaşka bir şey.

Derin bir nefes aldım ve tırmandım. Kayanın zirvesinde ayağa kalktım ama ister istemez tek elimle göğsümü ve diğer elimle mahrem bölgemi kapattım. Kendimi salak gibi hissederek kırık dökük manzarayı inceledim.

Uzaklarda mavi bir sis yükseliyordu, aralarda yeşil noktalar beliriyordu. *Dağlar*, diye düşündüm umutlanarak. Yeşil demek hayat demektir ve daha önemlisi, su demektir. *Mars'ta dağ var mıdır*, diye merak ettim. Sonra kendime tokat atmak istedim. Atmadım tabii, zaten yeterince gözler önünde olan kendimi iyice kızartmış olurdum ama cidden atmak istedim çünkü dağ olsun

olmasın, Mars'ta oksijen yoktu ve Şu anda kesinlikle oksijenle dolu hava soluyordum. Burası Mars değildi.

Yine de bu DÜnya demek değildi ki.

GüneŐ, ki çok Őükür bir taneydi, bulutsuz açık gökyüzünde tepedeydi. Çıplak omuzlarımla yandığını hissederek bir yerlere sığınmam gerektiğini anladım. Esmer tenli olmama rağmen eninde sonunda yanacaktım, özellikle daha önce hiç güneŐ görmemiş bazı bölgelerim kıpkırmızı olacaktı.

Sola baktım. Batıya doğru belki de. Yer yavaşça aşağı doğru eğim yapıyordu. Dağ yoktu ama o yön daha güvenli gibi hissettim nedense. *İpucunu takip et*, diye dalga geçerdi babam olsa kahve gözlerinin içi gülerek. Dış görünüşün yanı sıra, her zaman sezgilere kulak vermek bakımından ona çektiğime inanırdım. Batıya doğru ilerlemek *doğru* geliyordu bana.

Döndüm ve nefesim kesildi. Sekiz metre ileride, yer titreŐiyordu. Hava dingindi. Eğer burası rüzgârlyken böyle sessizse, rüzgârsızken herhalde mezarlık gibiydi.

Havada oluşan dalgalanma yukarı doğru yükseldi, sonra da hareket etti; bana doğru.

Sağa doğru yalpaladım, yaklaşan Őeyden daha hızlı koŐmaya niyetim yoktu ama *etrafından* dolaŐacaktım, hortuma benzettim; Georgia'da bir kere görmüştüm bu doğa olayını. Patır patır dökülen kayalara doğru koŐup düz noktalara basmaya çalıŐarak havadaki dalgalanmadan kaçtım. Topuğuma ağrı girdi, sendeledim ve geriye dönüp baktığımda o Şey beş metre havada asılı duruyor, kapanıyordu. Ne hızlanıyor ne de yavaŐlıyordu. Sadece süzülüyordu... hem de bana doğru.

Depar atarak kayalıklara doğru fırladım, kızıl üstünde kızıl bir iz bıraktım. Düz bir kaya bölgesi gözüme çarptı; hemen arkasında ufak bir mağara vardı; sanki kayanın ön yüzeyine oyulmuş bir sığınaktı daha çok, tam bana göreymi. Açıklığa doğru girdim. Akordiyon gibi kıvrılıp o sığ deliğe sığıŐtım.

Gölge perde gibi düştü üstüme. Sırtımı serin kayaya yasladım, gözlerim loŐluęa alıŐtı.

Dalgalanma sessiz ve sinsice yaklaştı.

Saniyeler sonra dalgalanan hava parçası o kadar yakınıma geldi ki, elimi uzatsam dokunabilirdim, hoş, öyle bir şey yapmadım. Ama bakışlarımı kaçırıyordum. Camın altında kalmış su gibi pırıldayan milyonlarca şeffaf ışın parçası bana göz kırptı. Bütün renkler oradaydı, dalgalanıyor, hareket ediyor ve doğal olmayan bir parlaklıkla doluyorlardı.

Derken dalgalanmanın kenarı tam burnumun dibinde bekledi. Arkası siyah oniksle kaplı jilet inceliğinde bir gümüş çizgiydi, önündeki ve arkasındaki hava berrak ve yukarıdaki sema kadar maviydi. Hareketsizce oturdum, kıpırdamaya, nefes almaya korkuyordum, o şey beni içine çekecek ve kim bilir nereye götürecekti diye ödüm patladı.

Dalgalanma ilerlemeye devam etti, yavaşça süzülerek gözden kayboldu.

Bir saniye geçti, derken iki.

Delişimin dışında tekrar rüzgâr esmeye başladı. Ayak parmaklarıma tozlar savruldu, minicik kızıl girdaplar döndü.

O girdaplara baktım uzun uzun, hortumları ve hava titreşimlerini düşündüm. Hortum kesinlikle feci bir şeydi. Bu dalgalanmalar iyi miydi, kötü müydü bilmiyordum ama onlardan kaçmam gerektiğini hissediyordum. Birisi resmen beni buraya getirmişti, ki bu çok kötüydü, yani en azından iyi olmadığını biliyordum. Sapık bir Oz Büyücüsü masalı gibiydi, beni eve götürecekti o parlak kırmızı ayakkabılar olmadan yaşanan bir masal.

Tam kıvrıldığım yerden doğrulmuşum ki, sağ tarafımda yeni bir dalgalanma oluştuğunu gördüm, birincisiyle tam aynı yerden çıktı.

Hiç tereddütsüz, mağarama gerisin geri sokuldum. Tozlar dümdüz kaldı, havalanmadan. Bu seferki, ilkinden çok daha uzaklara doğru uzandı ve yanımdan geçerken kenarı metrelerce yayıldı, santimlerce değil. Tıpkı ilki gibi, ikinci dalgalanma da durmadan geçip gitti.

Top gibi kalıp sus pus vaziyette tozları seyrettim sessizce.

Rüzgâr hafifledi, toz girdapları yere çöktü. Üçüncü bir dalgalanma görüş alanımda kızıl alanı silip süpürdü, bu seferki öncekilerden çok daha uzakta, ta ötedeydi. O da aynı şekilde sol tarafımda gözden kayboldu, göz açıp kapayana kadar kendi içine büzüşüp yok oldu, tamamen gitti. Havadaki dalgalanmaları uzaktan izleyince o kadar da korkunç, o kadar da mühim görünmüyordu. En önemlisi de, beni bulmayı kafaya koymuş gibi değillerdi, yine de Dorothy'nin* hortumu kadar ödümü patlattılar.

İşte o sırada aklıma geldi, *Eğer buraya o şeylerden biriyle geldiysem, belki de bir başkasıyla geri dönecektim.* Dolayısıyla dördüncü kez dalgalanma yükselince ona doğru koştum. Dalgalandıran hava duvarına doğru fırladım, topuklarımın acımasına aldırmadım, çırlıçılak vaziyette dörtlünelere koşarken kendimi gülünç hissetsem de her ne pahasına olursa olsun, o hava dalgasını yakalamayı kafaya koymuştum. Dalgalandıran kızıl kayaya doğru ilerledi, yerden birkaç santim yüksekte havada kaldı, üç metre yüksekçe çıktı ve bir buçuk metre kadar genişledi.

O şeyle aramdaki mesafeyi kapatırken, ona çarpınca tam olarak ne olacağını merak ettim. *Yakacak mı? Buz gibi üşütecek mi? Üç metre sonra öğrenecektim.*

İki.

Bir.

Artık birkaç santim kalmıştı ki hava titreşimi siyah bir noktacığa dönüşüp buruşur gibi yok oldu. Hop, gitmişti. Rüzgâr anında geri döndü, bir intikam alır gibi saçlarımı havalandırdı.

Havadaki dalgalanmanın yerinde yeller esiyordu.

Garip, kayalık bir platoda çıplak vücudumla ayakta kaldım, hiç anlamadığım bir konuda başarısızlığa uğramış gibi bir duyguya kapıldım. O şey her neyse, kaçırmıştım işte. Dalgalandırmanın arasındaki mesafe artarken anladım ki bir sonrakini yakalayacak kadar hızlı koşamazdım.

Fakat kendime hâkim olamadan bekledim, gözlerim bir hareket aradı.

* Oz Büyücüsü'nün ana karakteri.

Yeni dalgalanmalar oluşmadı.

O şeyler, dalgalar gibi birkaçı peş peşe mi oluşuyor acaba? Ne kadar sıklıkla çıkıyorlar? Hiçbir fikrim yoktu. Zaten gerçekte ne olduklarına dair bir fikrim de yoktu.

Birden kıyafetsiz ve sığınaksız, ne kadar savunmasız olduğum kafama dank ediverdi. *Kaç buradan!* İçim avaz avaz bağıırıyordu. *Bu alandan, güneşten uzaklaş, gözden uzak bir kuytuya gir.* İçimden bir ses bu arazi bir çıkmaz, *harekete geç* dedi.

Döndüm, bir adım attım ve acıyla iki büklüm oldum. Topuğuma şöyle bir bakınca yüzümü buruşturdum. Kesik kesik olmuştu, kan revan içindeydi ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu; hareket etmek dışında.

Yavaş ve acı dolu bir ilerleyişi benim için. Sırasıyla birkaç adım atıyor, durup yönümü tayin ediyordum, hoş, ne yöne gideceğimi bildiğimden değildi. Sola doğru beceriksizce iki adım attım, ardından öne doğru zıpladım, düz bir alanı hedef alırken kendimi Stephen King versiyonu bir Twister'ı çıplak oynuyormuş gibi hissettim. Bastığım yere dikkat etmeye o kadar odaklanmışım ki az kalsın kaçıracaktım: Kırmızılığın arasında krem rengi.

Yalpalaya yalpalaya yaklaşınca bir çift sandalet ve bir parça kumaş buldum. *Yo, kıyafetti.*

Derin bir yarığın tam yanında bir şort ve bandana duruyordu. İkisi de garip bir kirli beyaz renkti. Umutla sersemlemiş halde şortu almamla beraber parlak bir şey havaya uçtu: Vız diye kulağımın kenarından geçti, yarığın içinde gözden kayboldu ve boğuk bir *çıt* sesiyle yere düştü. Neydi acaba diye merak ettim ama o düşen şeyin ne olduğunu anlamak için karanlık delikten aşağı bakmaya hiç niyetim yoktu. Ben bu gidişle kendim de aşağı yuvarlanırdım. Her neyse zaten, gitmişti artık.

Şortu yukarı kaldırdım. Kumaş yumuşak ve giyilmişti. Düm-düz kesimliydi, dikişleri sertti ve belden büzgülüydü; adeta ilkel bir erkek bermuda şortunu andırıyordu. Tek tarafı yırtıktı ama gayet giyilebilir durumdaydı.

“Çok hoş,” dedim.

Cümlem boş havada bir çığlık gibi uzadı. Durdum, birden ödüm patladı, bu giysilerin başka birisine ait olduklarını fark ettim.

Biri beni izliyor olabilirdi.

Yepyeni bir panikle titremeye başladım bu kez. İş üstünde yakalanmış bir hırsız gibi kıyafetleri tutarak kayalıkları gözümle taradım, bütün kaslarım gerilmiş bir halde birisinin bir noktadan fırlayıp, “Onlar benim!” diye bağırmasını bekledim.

Kimse çıkmadı. Etraf suskundu.

Bu sabah uyandığımda hayatta yerde duran alelade giysileri alıp üstüme geçirmezdim, iyi de zaten bu sabah tüyler ürpertici bir kaya çölünde çırlıçıplak mahsur kalmamıştım ki. *Denize düşen yılanı sarılır*, diye düşünerek şortu üstüme geçirdim. Sonra kahkahalarla güldüm, çünkü tuhaf bir kader oyunu mudur nedir, üstüme cuk oturmuşlardı.

Her zaman zayıftım, erkek gibiydi vücudum, adım bile erkek adıydı. Bütün kızların kıvrımlı hatları ortaya çıkarken ben uzamıştım, bir seksene dayanana kadar deli gibi serpilmişim. Son zamanlarda göğüslerim ufak bir çabayla yetişmeye çalıştıysa da hâlâ kalçam var demeye bin şahit isterdi. Erkeksi şortlar mükemmeldi.

Bandanayı da bir *Survivor* yarışmacısı misali göğsüme sardım. *Kabilem nerede bakalım*, diye espri yaptım içimden. Sessiz kayalara göz gezdirirken eğer burada bir kabile varsa, onlarla tanışmak istemeyeceğim aklıma geldi. Pek arkadaş canlısı olmayabilirlerdi.

Artık çıplak değildim ya, moralim bir milyon kat düzelmişti.

Sandaletler ayağıma büyüktü ama hiç yoktan iyiydiler, ayaklarımı sağlama almışken kırmızı deryada çarçabuk hareket ettim. Bazı kayalar kaygandı, diğerleri sağlamdı. Sağ sandaletimin arka kısmı çok geçmeden kırmızı boyaya batırmışım gibi oldu. *Güzel görünüyor*, diye düşündüm dalga geçerek ve adımlarıma dikkat ederek. Sanki bu kayalıklar yılanlar için yapılmıştı. Ama benden başka hareket eden tek bir şey yoktu.

Bir başka derin çatlak boyunca ilerlerken kaydım. Kırmızı kıymıklar aşağı döküldü, sanki onlar da kaçıyordu. İçlerinden biri bıçağa benziyordu. Elime aldım, ağırlığını saptamak için

şöyle bir kaldırıp ölçtüm, sonra gücünü test etmek için bir yamaca çarptım. Kırılmadan durdu; hatta bıçak kayayı çizdi. *Tıpkı taş, makas, kâğıt gibi*, diye düşündüm. *Bıçak kayayı çizer*.

Bıçağı belime soktum, bir yerde lazım olabilir diye düşündüm. *Bıçak yılanı yener ya da daha kötüsü*. Ardından elimde uyduruk bir kayadan bozma bıçakla, teke tek savaştığımı düşündüm ve öyle komikti ki kahkahalarla güldüm, ki ağlamaktan iyiydi ama iki duygu da öylesine ham, öylesine güçlüydü ki aynı madalyonun iki farklı yüzü gibiydiler. Çok gülersem gözümden yaş gelebilir ve o yaşlar bir başladı mı, durduramayabilirim gibi hissettim. Kahkaha atmayı kestim, derin bir nefes aldım ve yürümeye devam ettim.

Fakat bıçağı bırakmadım, ne olur ne olmaz...

En sonunda kırmızı kayalık dalgalı bir siyahlığa, sanki asfalt dökülmüş ama bitirilmemiş gibi görünen bir alana açıldı. Çatlaklar yılan gibi bölüyordu siyahlığı ama çatlaklar haricinde bu kaya oldukça pürüzsüzdü. En güzeliyse, ayağımın altından kaymıyordu.

Yerden fırça gibi çalılar bitti, kuru çıra gibi benek benek göründü siyahın üstünde. Özellikle kocaman bir sık çalılığın yanından geçerken bir zebra bana şöyle bir bakış attı. *Zebra saldırmı*, diye merak ettim. Zebra agresifliğinden emin olamayarak bir adım geri attım.

Gözlerimi kırıştırdım ve zebra gitmişti.

Tabii ki zebra sanrısı görecektim. Ne diye Robert Pattinson'ı ya da daha iyisi soğuk bir enerji içeceği vahası görmemiştim ki? Ağzım da, ödünç aldığım sandaletlerin altındaki çatlak toprak kadar kuruydu.

Düz siyah kaya, taşlık siyah toprağa dönüştü, garip ağaçlar, iskelet gibi gövdeleri olan, yağmayan yağmur gibi küçük yeşil damlalar şeklinde yapraklar sarkan ağaçlarla doluydu. Sıska çamlar gibi tuhaf ağaçlar belirdi, derken tanıdık bir ses duydum: Okyanus; uzaktaydı ama gerçektir. Kutlamama kalmadan yer ayna gibi parladı ve bir an için ıstırap çekerek gene hava dalgalanacak zannettim. Hâlâ o dalgalanmalar iyi mi, kötü mü, yoksa her ikisi mi karar veremiyordum.

Sonra suyu seyrettiğimi fark ettim. Berrak bir su gölüydü, siyah kayalığın ortasında kalmış, bir pinpon masası büyüklüğünde bir havuz. Bir avuç su alıp kokladım. Taze ya da muhtemelen hafif acıydı, inceden turşu suyu kokusu bu havuzdan ya da denizden geliyor olabilir. Kaybedecek bir şeyim yok nasılsa diye düşünerek bir yudum içmeyi denedim. Soğuk ve tazeydi, tadı güzeldi. Kana kana içip susuzluğumu giderdim. Doğrulup oturunca gökyüzünde bir beyazlık gözüme çarptı.

En yakındaki çalya doğru eğilip iyice sokuldum. Kılımı bile kıpırdatmadan kulak kesildim. Doğu tarafında beyaz kanatlı iki yaratık yükseklerle uçtu, göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Muhtemelen hayali zebanın aksine, bunlar gördüğüm ilk yaratıklardı. Bacaklar gözüme çarptı; insan bacağı ve ödüm patladı.

Kuş adamlar?

Neredeydim ben?

Yirmi dakika sonra anladım. Hayatımda gördüğüm en güzel mekândaydım.

Ağaçların yanında durup manzarayı seyrettim. Okyanus karşımdaydı, geç öğleden sonrası güneşinde ışı ışıldı, ufak bir koya girinti yapan siyah kumsal uzanıyordu. Deniz kenarında siyah kayalar yükseliyor, kömürsü kristaller gibi parlıyorlardı. Her iki yanda, uzakta siyah yamaçlar yükseliyordu, yeşilliklerle doluydular. Tam yakınımda devasa palmiye ağaçları rüzgârda sallandı.

Sadece Travel Channel'da, Tanrı'dan sonra en zengin insanların sahip olduğu özel adalarla ilgili bir belgeselde gördüğüm tarzda, şahane bir güzellikti.

Hay anasını satayım, diye düşündüm, bir dalganın yükselip kırılışını izleyerek. Tam anlamıyla kayboldum.

Bir adım daha attım ve ayak parmağım sert bir cisme çarptı. Sandaletim araya takılmıştı. Eğilip baktım ve neye vurduğumu fark edince çığlık attım.

İnsana ait bir kafatasıydı.

BÖLÜM

4

THAD

267. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

Ne ziyan bir gün.

Üç tam uçuşa rağmen, hiçbir şey görmedik. *İyi bir şey göremedik desem daha doğru olur*, diye düşündüm, korunun yakınında otlayan gergedanı hatırlayarak. Kendi içinde ölümcül silahını barındıran bir başka taze Nil eğlencesi. Çok şanslıydık.

Evet.

Elimiz boş geri dönünce Nat'ın yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

O görüntüyü zihnimden atıp rüzgâra odaklandım. Bugünkü ilk şanslı ânımızda öğleden sonrası esintileri kıyıya vurmuştu, böylece ihtiyacımız olduğu şekilde mola verebilmiştik. Şu anda Ada'nın sunduğu her türlü avantaja açtım. Kollarımda derman kalmamıştı, gözlerim sulanıyordu. Bitmişim ve tahminimce Jason da aynı durumdaydı.

İnceğimiz alan, önümüzde yarım kilometreden az bir mesafede iki siyah çatlağın ortasında yer alıyordu. *İleriyi hedef al, burnu düşür, dümdüz git*.

En baş rüzgârla yavaşlayarak yerden yaklaşık yedi metre yükseklikteki kayalıkların üstünde süzüldük. Jason benden önde gidiyordu. İniş de kalkışa benzemiyordu ama kendince telaşlıydı.

Derken o sesi duydum: Bir havaifşek gibi havada bir çıt sesi oldu. Yarım saniye sonra Jason'ın planörü yamuk yumuk burun üstü düşerek onu fırlattı.

“Jason!” diye seslendim. “Ağırlığını değiştir!”

Jason sağa kaydı, planörü başka noktasından tuttu ve sadece on üç yaşında olmasına rağmen bir profesyonel gibi indi. Serinkanlı duruşu sayesinde, on dördü görme şansına sahipti.

Bir kanat açıklığı kala indim, hâlâ on beş metre yüksekteyim gibi damarlarım adrenalinle zonkliyordu.

“İyi misin?” diye seslendim.

“Evet. Destek çubuğu kırıldı.” Planörünü kaldırdı. Yan sopalardan biri kırık bir kol gibi, aksakça sallanıyordu.

Yaralı uçuş aletine bakarken kırılma Nil’den bir mesajdı diye garip bir duyguya kapıldım. Ölümün ne kadar yakın olduğunu hiç de dolambaçlı olmayan bir yoldan hatırlatıyordu. Sonuçta destek kısmı insanı korkutacak kadar kırılmıştı ama öldürecek kadar yüksekte olmamıştı. Önce ölü kuş, şimdi kırık planör.

Mesaj alındı, diye düşündüm bedbaht bir edayla. Nil yol kazasına kurban gitmek gibisi yoktur.

Sakatlanmış planörü yüklenip dere tepe yürüdük, Natalie’nin beklediğini biliyorduk. Maalesef, bizi ilk Bart buldu. Baraka’ya yaklaştığımız sırada karşımıza çıkıverdi.

“Thad,” diye başladı, genizden gelen mızımız sesi sinir kat sayımı tavana yükselterek, “konuşmamız lazım. Neredeyse bir aydır Arama’ya girmedim. Yirmi dokuz gündür.”

“Merhaba Bart,” dedim, uçuş aletimi üstümden çıkararak. “Hayır, Kevin’ı bulamadık. Ya da giysilerini. Sorduğun için sağ ol ama.”

“Affedersin,” dedi. Gözleri Jason’a kaydı, sonra fıldır fıldır bana döndü. “Ama vaktim geliyor, Thad, biliyorsun ki öyle. Haksızlık bu.”

“Haksızlık,” diye tekrar ettim, ses tonumu aynı seviyede tutmaya özen göstererek. “Gerçekten mi?” Alaycılık tınısı karıştı ve Kevin sırta kadem bastığından beri ilk kez kendimi kaybettim. “Fark etmediysen belirteyim, Nil’de hiçbir şey *adil* değildir. Burada inmen *haksızlık*. Ayrılmak için boktan bir denemeye sahip olmak ve her kahrolası gün, ölüme yaklaşmak *haksızlık*. Artı, her-

kes için sürekli kıcını yırtan eski Lider'imizin ateşin karşısında oturmuş, acaba erkek arkadaşı öldü mü diye kara kara düşünmesi, asla öğrenemeyebileceğinden korkması da *haksızlık*."

Bart onaylamakla itiraz etmek arasında gidip gelerek tükürükler saçtı, ikisini de duymak istemedim. *Neden vaktimi harcıyorum ki?* diye merak ettim.

Elimi kaldırdım. "Doğru söylüyorsun. Haksızlık. Ama durum bu. Takımları ben seçmiyorum. O yüzden birilerinin seni seçmesini istiyorsan, bence biraz taşın altına elini koymalısın." Bart'a aynı seviyeden baktım. "Hem ayrıca Köy kurallarını sevmiyorsan, ayrılabilirsin."

Bart sararıp soldu. "Peki." Döndü, sonra hızla kendi etrafında tur attı. "Biliyor musun, bıçağı kaybetmek bir kazaydı. Benim suçum değildi."

"Evet, öyleydi." Talla, Baraka'dan dışarı adımını attı, sarı saçlarını düğüm yaparak toplamıştı. "Güvenceye almadın. Ve kaybettin. Senin hatandı."

"Tabii ki onun tarafını tutarsın. Herkes onun işine göz koyduğunu biliyor zaten. Ya da belki de sırf ona göz koydun." Bart pis sırıttı.

Talla resmen hırladı. "Tek istediğim eve gitmek. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar iyi. *Senin* de istediğin bu değil mi?"

"Yeter," diye çıktım. Oradan oraya uçmaktan o kadar bitkindim ki daha fazlasını kaldıramayacaktım. "İkiniz de kesin. Natalie ile konuşmam lazım."

"Çok geç," dedi Talla. Ateşi işaret etti, Jason, Natalie'nin yanında dikilmiş, kolunu omzuna sarmıştı ve Natalie'nin başı mağlup bir şekilde öne eğikti.

Tanrım, nefret ediyordum buradan.

BÖLÜM

5

CHARLEY

5. GÜN, ÖĞLEDEN SONRA

İzci kız olmalıymışım ben. Ya da bir ninja. Hatta daha iyisi savunmada siyah kuşak sahibi bir Ninja izci kız.

Bir başka ağız sulandırıcı balık uzanmış parmaklarımın arasından kayıp giderken son aklıma gelen düşünce buydu. Bizim oradaki Kroger marketi yağmalayabilir, manyak bir karides ve mısır ekmeği tabağı hazırlayabilirdim ama hayatımda bir karidesi elle yakalayamaz, mısırı dövemezdim. Şu ana kadar hiç balık tutmamış, kamp kurmamış, yenilebilir bitkileri saptamamış ya da kibritsiz ateş yakmayı öğrenmemiştim. Ayrıca karateye hiç başlamadığım da su götürmez bir gerçektir.

Voleybol kampı birden bana çok ezikçe göründü.

Yorgun argın kuma pat diye oturdum. Bu sabah ağaçların başladığı çizgide bir sığınak yapmak için bambu ve palmiye yaprakları topladım, öğlen güneşinden uzak tutacak çok gerekli bir gölge alan oluşturmak için. Coğrafya öğretmenimizin üçgen doğadaki en güçlü şekildir diye gevelediğini hatırladım, adam haklıymış meğer. Bambu saplarından iskelet ve palmiye yapraklarından örtü yaptım, inşa etmek hemen hemen bütün gün sürdü ama sonuç oldukça şahaneydi; hoş, gösterecek kimse yoktu. Uğraşmaktan kollarım jöleye dönmüştü. Yorgunluktan kemiklerim ağrıyordu ve aklıktan ölüyordum. Hâlâ ödüm kopuyordu.

Şu son beş gün, hayatımın en uzun günleriydi.

Nerede olduğumu, eve nasıl döneceğimi biliyordum. Ne

gemi görmüştüm, ne uçak, en sinir bozucu olansa tek insan bile yoktu. *En azından yaşayan insan yoktu*, diye istemeye istemeye kendimi düzelttim. O insan kafatasını aklımdan bir türlü atamıyordum. Yarı toprağa gömülü bembeyaz olmuş insan kafatası ve göz yuvasına saplanan sandaletim. Ayağımı dışarı çektiğim gibi koşmuştum ve bir daha da oraya yaklaşmadım.

Kafatasının sahibine ne olmuştu acaba? Açlıktan mı ölmüştü? Onu bir şey mi öldürmüştü? Eğer öyleyse, ne? Bu soruların hiçbirisi beni bir yere çıkarmıyordu ama zaten tam şu anda hiçbir şey öyle değildi. Adeta kendi *Alacakaranlık Kuşağı* bölümüme düşmüştüm ve nasıl çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her şey o dalgalanan havayla alakalıydı, biliyordum. Fakat kırmızı kayalık alandan beri hiç dalgalanma görmemiştim. İnanın bana, her yana bakıyordum.

En azından yiyecek buldum. Kuzeye doğru ağaçlardan garip yeşil meyveler sarkıyordu. Bir kuşun onlardan yediğini gördüm, dolayısıyla beni de öldürmeyeceğine kanaat getirdim. İki tane koparıp soydum. Limon kadar ekşiydiler ama yine de o yeşil meyveyi mideye indirdim, geriye bir tek dış kabuğu kaldı.

Sırf meyveden oluşan diyetimde ağırlıklı olarak hindistancevizi ve ananas yer alıyordu. Kayadan bozma çakımı kullanarak bir dakika içinde bir ananası soyabiliyordum ama hindistancevizleri daha zordu. Kabuğunu delebiliyordum, meyveyi ters çevirip bir gazoz içer gibi sütünü kafaya dikiyordum, tükenince de boş kabuğu bir taşa çarpıyordum. Şu ana dek hiçbir hindistancevizi kırılmayı kabul etmemişti ve en az sekizinde denemiştim. Kaya çakım bile kıramıyordu ki, o kaya parçasının kıymıkları neredeyse her şeyi keserdi, hâlâ sızlayan şiş topuğum da dahil. Ayağımı okyanusa sokmak iyi gelir gibiydi ama ne zaman denize otursam balıklar acımasızca benle uğraşiyor, yenilebilir varlıklarıyla bana nanik yapıyorlardı.

Canım hakikaten balık çekiyordu, suşiye bile razıyım. Elimle balık tutma becerisinden yoksun vaziyette, sığınak projemden kalma malzemelerle kendime bir mızrak yaptım. Tamam, mız-

raktan çok ucuna palmiye yaprağı ipliyle sivri bir taş bağlanmış bir bambu çubuğuydu. Belki bir balığı yakalayabilirdim böylece.

Fakat tıpkı hindistancevizi kırmak gibi, ev yapımı dandik bir mızrakla balık avlamak da imkânsız çıktı. Ya mızrağımdan dolayıydı ya kötü tekniğimdendi. Önemli değildi; sonuç aynıydı: Balık yoktu.

Hüsrana uğrayarak üç kuruşluk mızrağımı alıp denize fırlattım. Mızrak suyun üstünde uçtu, bir kere sekip battı. *Süper*, diye düşünüp hemen bir anlık sinire yenildiğime pişman oldum. Eğer adamakıllı bir yiyecek bulmazsam, ben de ortadan kaybolacaktım.

Suyun yanından ayrılıp güneye doğru yürüdüm. *Belki bir fıstık ağacı bulurum*, diye düşündüm iyimserce. Sonra da umarım yenilebilir bir fıstık türünü tanırım diye dua ettim.

Kalın bambuların arasından geçtim, palmiye korusundan yürüdüm ama hindistancevizi sütünden fazlasını bulmak için çırpınarak yürümeye devam ettim, hiç yapmadığım kadar güneye gitme cesaretini gösterdim. *Koy*, denize doğru kıvrılıp sarp bir uçurumla son bulurken bitki örtüsü azaldı. Siyah ve muazzam uçurum, çıplak kayalıktı. Tabanına yakın yerde parlak yeşil yapraklı ufak bir çalı tek başına büyümüştü. Yaprakların arasında yamuk yumuk sarı meyveler vardı.

Biraz daha meyve, diye düşündüm hiç sevinmeden ama en azından değişik tür bir meyveydi. Çalılık sağlıklı görünüyordu, üstü siğilli gibi kabarık meyvesi pek öyle değildi ve sarı meyveyi dalından koparmamla beraber iğrenç bir kustumuk kokusu burnuma çarptı. Öğürerek geriye doğru sendeledim, kusmamaya çalıştım.

İğrenç kokulu meyveyi orada bırakıp yukarı tırmandım. Yamacın üstünde oyuklar vardı, tam el ve ayak koymak için yapılmıştı sanki. Kolaylıkla ritmimi buldum ve kıvrımı döndükten sonra kendimi kocaman bir taş kemer sırasının önünde buldum.

Manzara nefes kesiciydi.

Açıklıkların üstünden, siyah çerçeve arasına alınmış mavi

gökyüzü görünüyordu. Tam aşağıda sular tıslayıp kayalara vurdu, siyahın üstüne beyaz savurdu. Yavaş bir daire çizerek döndüm ve bir şey gözüme takıldı. Sarp taşların arasında pürüzsüz bir şey.

Bana bir voleybol sahası uzaklıkta olan en geniş kemer tam göz hizasında kocaman düz bir noktaya sahipti. Hayır, düz değildi, en azından tamamıyla düz değildi. Kayanın yüzeyinde çatlaklar oluşmuştu, doğal olamayacak kadar tektiği hepsi.

İlğimi çektiği için biraz daha yaklaştım. Kayanın yüzeyini bir oyuk süslüyordu: Kusursuz bir daire şeklinde kazınmış bir çıkma, tam ortada da bir insan figürü. *İlkel bir mağara resmi gibi*, diye düşündüm. Fakat kazınmış şekli inceledikçe çıkmazın ilkel olamayacak kadar simetrik olduğunu fark ettim; geceleri mısır tarlalarında oluşan tüyler ürpertici şekillere benziyordu. Ama o da doğru değildi. Ayrıntıların derinliğine bakılacak olursa öyle tek gecede yapılabilecek bir çizim değildi bu. Tam merkez noktasındaki insan resmi, çizen kişinin de insan olduğunu gösteriyordu ya da belki de buna inanmak istedim. Buna inanmaya ihtiyacım vardı. Dehşet verici kafatası keşfinin ardından yabancı gezegen endişemi üstümden atamamıştım.

Orada ne kadar süre dikildim, emin değildim, halkaları elimle takip ettim, anlamlarını çözmeye çabaladım. Sonunda bacaklarıma kramp girdi. Midem isyan etti. Hava soğumaya başladı.

Serinlik daldığım düşüncelerden uyandırdı beni. Kafamı kaldırıp bakınca güneşin battığını gördüm ve oradan daha hızlı kaçamazdım herhalde. Gecenin bir vakti burada kalmak istemiyordum.

Kayadan yapılma kemerlerden ayrılmak, tahminimden de uzun sürdü. Geldiğim yollar gelgitle yükselen sular tarafından kapanmıştı, çalkantılı suyla birlikte taşlara çarpmamak için daha yüksekte kalmak zorundaydım. Sığınağıma geri döndüğümde tir tir ve zangır zangır titriyordum. Ayrıca, karnım *gurulduyordu*.

Maalesef tek seçeneğim hindistanceviziydi.

Hemen birini mideye indirdim ama tatlı sütüyle öğürdüm ve

içimde tutmak için uğraştım. Mide kramplarıyla sarsılırken canım bir açma ya da tost çaktı. Yanında da gazoz. Bir Sprite pınarı, buzlu buzlu, limonumsu baloncuklu, tam midemi yatıştırarak serinlikte. Midemi tutarak ürperdim. Sonra güneşin suya yaklaşıp batışını izlerken bir daha ürperti geldi.

Geceler, gündüzden bir milyon kat daha beterti.

Geceleri zifiri karanlıktı, klostrofobik, tüyler ürpertici karanlıkla doluydu.

Geceleri korkudan ve üşümekten titreme nöbetleri geçiriyordum. Sadece garip kuş-adamlar ya da potansiyel uzaylılardan değil, garip bir şekilde gece vakti sinsice dolaşanlardan ödüm patlıyordu. En büyük korkumsa yılanlardı. Altı yaşındayken patenimin içinde uyuyan bir yılan bulduğumdan beri, bu hayvanlara karşı neredeyse felç edecek büyüklükte bir korku geliştirmiştim. Yılan fobim mantıklı değildi, biliyordum; şu anda yilandan başka endişelerim olmalıydı, fakat nereden bileyim kafatasını bulduğum kişinin yılan ısırıldığı için ölmediğini. Son dört geceyi bir ağaca kıvrılarak, elimde kaya hançerimle bekleyerek geçirmiştim. En azından korkunç yaratıklar tarafından kaldırılmadım ama zar zor uyuyabilmişim.

Şimdiyse karanlık geri dönüyordu.

Kumsaldaki kocaman siyah bir kayaya doğru koştum ve yanına kıvrıldım, güneşten kalma yüzeysel sıcaklığın tadını çıkardım. İlk kez gece inerken sahilde kaldım, yıldızların çıkışını seyrettim. İlk yıldız kümelerinin şekli belirirken gözlerimi kırıştırdım. Küçük Ayı oradaydı, tertemiz gökyüzünde parlıyordu, Kutup Yıldızı hepsinden de göz kamaştırıcıydı.

Dünya üzerindeydim ama dünyanın *neresindeydim*, hiçbir fikrim yoktu. Ya da hangi zamandaydım.

Yapayalnızdım.

Sonuna kadar çekilip uzatılmış bir lastik bant gibi koptum. Araba kazasından sonra Em'i gördüğüm anki gibi böğüre böğüre ağladım ama Em gibi değildi, çünkü yanımda elimi tutacak, bana her şey düzelecek diyen kimse yoktu. Hiçbir şey iyi değildi,

özellikle de ben. Etrafımdaki plaj kadar boşalana kadar ağladım, sonra tükenmiş vaziyette öylece yattım yerde. Hâlâ üşüyordum ama titremiyordum. Tuhaf bir uyuşukluk çökmüştü üzerime.

Tam uyuyakalıyordum ki, bir tıkırtı sesiyle alarm çalmış gibi uyandım.

Gürültü yoğunlaştı, sonra durdu. Sessizlik hemen her yeri örttü. Kayaya iyice yapışarak kulak kabarttım. Kuru bir dal çıtırdadı, sonra bir diğeri. Gırtlaktan gelen ilkel bir haykırış gecenin havasında yankılandı.

Bir şey arkamdaki ağaçlarda hareket ediyordu. İnsan sesine benzemeyen bir şey.

En az benim kadar aç olabilecek bir şey.